

РЕШЕНИЕ

№ 746

гр. Варна, 06.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 30 СЪСТАВ, в публично заседание на девети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Елена Николова

при участието на секретаря Анг. Пенчева
като разгледа докладваното от Елена Николова Гражданско дело №
20223110103520 по описа за 2022 година

Предявен е иск от „ТИ БИ АЙ БАНК“ ЕАД, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Димитър Хаджикоцев“ 52-54, ЕИК 131134023, представлявано от АЛЕКСАНДЪР ЧАВДАРОВ ДИМИТРОВ и НИКОЛАЙ ГЕОРГИЕВ СПАСОВ срещу Р. М. Х. ЕГН *****, с адрес: гр. В. по реда на чл.422 във вр. с чл.415 от ГПК за установяване на вземането, предмет на Заповед №4619/01.09.2021 г. за незабавно изпълнение на парично задължение по въз основа на документ по чл.417 от ГПК, издадена по ч.гр.д. №12697/2021 г. по описа на ВРС за следните суми: главница в общ размер на **4234.64 лв.**, от която **3049.19 лв.** чиста стойност на преведената на кредитополучателя сума, **362.24 лв.** - размер на Застраховката „Живот“, **369.49 лева** - размер на застраховката „Безработица“ и **453.71 лева** - размера на Такса оценка на риска; сумата от **1129.54 лв.**, представляваща договорна (възнаградителна) лихва за периода 15.12.2019 г. до 15.8.2021 г., от която **813.34 лв.** възнаградителна лихва върху преведената на кредитополучателя сума, **96.62 лева** върху Застраховката „Живот“, **98.56 лева** върху застраховката „Безработица“ и **121.02 лв.** лихва върху непогасения остатък от такса оценка на риска и сумата от **1253.07 лв.**, представляваща обезщетение за забава за периода от 15.12.2019 г. до 23.08.2021 г., както следва: **902.29 лв.** обезщетение за забава върху стойността на преведената на кредитополучателя сума, **107.19 лв.** върху Застраховката „Живот“, **109.33 лева** върху Застраховката „Безработица“ и **134.26 лв.** обезщетение за забава върху такса оценка на риска. Претендират се и направените в настоящото производство разноски.

В исковата молба се твърди, че на 13.08.2018 г. „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД сключва Договор за потребителски кредит № 7000696688 (Приложение № 2) с ответника Р. М.

Х. ЕГН 6101105040. На основа на така сключения Договор, „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД предоставил сума в размер на 6249.48 лева. Излага, че в чл. 7 ал.1 от Договора е посочен размерът на предоставения кредит - 4500.00 лв., като към отпуснатия кредит се включва еднократна такса за оценка на риска, в размер на 669.59 лв., дължима в деня на подписване на договора за кредит и се финансира от Кредитора, и се възстановява от Потребителя с дължимите месечни вноски, съгласно погасителния план предвид заявеното му желание в искането - декларация. Предвид заявеното желание от потребителя еднократната такса за оценка на риска в размер на 669.59 лв. била финансирана от Кредитора, като следва да се възстанови потребителя с дължимите месечни вноски съгласно погасителния план. Сочи, че в случаите, когато Потребителят е пожелал сключване на застраховки или да се присъедини към застрахователните програми средствата се превеждат от кредитора към сметка на застрахователя, за което потребителят дава изричното си нареждане и съгласие с подписването на договора. В настоящия случай потребителят е пожелал да сключи Застраховка „Bank Комбо Живот“ в размер на 534.60 лв. и Застраховка „Bank Комбо Безработица“ в размер на 545.29 лева (Приложение 4). Сумите за застрахователните премии, дължими от кредитополучателя на застрахователя се финансират от Банката и се заплащат от нея към застрахователя по нареждане на длъжника, съгласно чл. 7.2.2 от Договора за кредит. Така общото крайно задължение по Договора (чл.10 от Договора) възлизало на 9195.78 лв., която сума била разсрочена на 36 погасителни месечни - 35 вноски всяка в размер на 255.44 лв., ведно с последна изравнителна вноска в размер на 255.38 лв. Уговореният между страните лихвен процент, с който се олихвява предоставеният кредит, изразен като годишен лихвен процент бил в размер на 27.09% (чл. 9, ал.1 и ал.2 от Договора).

Ответникът излага, че към датата на входиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по реда на чл. 417 от ГПК (31.08.2021 г.), задължението на Р. М. Х. ЕГН 6101105040 към „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД, по Договора било в размер на 6617.25 лв. (4234.64 лв. Главница и 1129.54 договорна лихва). Отделно от това, съгласно чл. 9, ал. 4 от Договора за потребителски кредит, ответникът дължи и обезщетение за забава (лихва за просрочие), което към 23.08.2021 г. било в размер на 1253.07 лв.

По делото е постъпил отговор от ответника в срока по чл.131 от ГПК.

В отговора ответникът не оспорва обстоятелството, че е сключен договор за потребителски кредит № 7000696688 от 13.08.2018 г., между „Ти Би Ай Банк“ ЕАД, в качеството си на кредитор и Р. М. Х., в качеството си на потребител кредит в размер на 4 500 лева. Твърди, че Р. М. Х. е заплатил 15 /петнадесет/ вноски по договор за потребителски кредит № 7000696688 от 13.08.2018 г., всяка от които в размер на 255,44 лева или общо сумата от 3,831.60 лева.

Ответникът излага, че процесният договор за потребителски кредит попада в

полето на Закона за потребителски кредит/ЗПК/, от което следва, че трябва да отговаря на императивните му разпоредби. Съгласно чл. 10, ал. 1 от ЗПК договорът за потребителски кредит се сключва в писмена форма, на хартиен или друг траен носител, по ясен и разбираем начин, като всички елементи на договора се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт - не по-малък от 12, в два екземпляра - по един за всяка от страните по договора. Соча, че в настоящия случай не може да се приеме, че договорът е сключен по ясен и разбираем начин, тъй като договорът за потребителски кредит, заявлението - декларацията за установяване на договорни отношения и застрахователната полица са с различен шрифт, като застрахователната полица е с шрифт по-малък от 12, което по силата на чл. 22 от ЗПК, е предпоставка договорът да се счита за недействителен.

На следващо място счита, че не е спазена разпоредбата на чл.11, ал.1, т.11 ЗПК, съгласно която договорът за потребителски кредит трябва да съдържа погасителен план, съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми, дължими при различни лихвени проценти за целите на погасяването, а с предоставения в процесния договор погасителен план се установява единствено броят (36), размерът на погасителните вноски - 255.44 лева и последна изравнителна вноска в размер на 255.38 лева, както и падежът за всяка от тях, без да са посочени поотделно каква част от главницата, застраховката, таксата оценка на риска, лихвата се погасява с тази вноска. Прави извода, че процесният договор е недействителен, по аргумент на чл. 22 от ЗПК във връзка с чл.11, т.11 и т.12, връзка с чл.22 от ЗПК.

Отделно от горното в договора за потребителски кредит не е конкретизирано кои компоненти точно са включени в годишния процент на разходите (ГПР), каква е неговата структура и как се формира същият, което е в разрез с разпоредбата на чл.11, ал.1, т.10 ЗПК. В тази връзка излага, че съгласно чл.11, ал.1, т.14 от ЗПК, годишният процент на разходите по кредита следва да включва всички други разходи, произтичащи от договора за кредит. Както разходите на кредитора, така и печалбата му би следвало да се включат в посочения по договора годишен процент на разходите от 42.24%, като намира процесния договор за недействителен, поради неспазване на императивните изисквания, залегнали в чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК. Соча, че в конкретния случай липсва ясно разписана методика на формиране на ГПР по кредита, тъй като не става ясно кои компоненти са включени в него и как се формира посоченият ГПР в размер на 42.24%. Бланкетното посочване единствено на крайния размер на ГПР на практика обуславя невъзможност да се проверят индивидуалните компоненти, от които се формира и дали те са в съответствие с разпоредбата на чл.19, ал.1 ЗПК. Твърди, че за да е спазена и разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, следва в договора да е посочено не само цифрово какъв годишен процент от общия размер на предоставения

кредит представлява ГПР, но изрично изчерпателно да бъдат посочени всички разходи, които длъжникът ще направи и които са отчетени при формиране на ГПР, което не е налице в конкретния случай. В допълнение излага, че годишният процент на разходите в размер от 42.24% е несъразмерно висок спрямо средния процент на годишните потребителски кредити, който възлиза на 16.34% (по официална статистика на БНБ, достъпна на сайта на банката), което счита, че е в нарушение на императивните разпоредби на Закона за защита на потребителите.

На следващо място излага, че под формата на допълнителни услуги към договора за потребителски кредит кредитодателят е предоставил на кредитополучателя финансиране и разсрочване на застрахователна премия по застраховка „Защита Живот" /„Банк Комбо Живот"/ в размер на 534.60 лева и застраховка „Защита Безработица/Хоспитализация" /„Банк Комбо Безработица"/ в размер на 545.29 лева, за които кредитополучателят следва да заплати общо сумата от 1,079.89 лева, на 36 вноски съгласно договора. Намира клаузата на чл.7, в частта предвиждаща формирането на главницата по кредитния договор с включване на дължими по пакет „Живот" и „Безработица" застрахователни премии за неравнопоставена по смисъла на чл. 143 ЗЗП, тъй като е уговорена във вреда на потребителя, не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравнопоставие между правата и задълженията на търговеца/доставчика и потребителя, предвид и размера на вноската по кредита и тази по сключения пакет за застраховка. Освен това сочи, че предвид неразривната ѝ свързаност с договора за кредит, с договарянето ѝ дължимото възнаграждение за застрахователната премия да се разсрочи и да се изплаща едновременно с погасителната вноска по заема се заобикаля разпоредбата на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, касаеща ограничаване в размера на ГПР. Твърди, че по този застрахователен договор, правата на банката са единствено да търси изплащане на уговорената застраховка от застрахователя, в случай на настъпване на застрахователното събитие, а кредитор на застрахователните вноски е ЗК „Уника Живот" АД, а не банката. Обстоятелството, че е предвидено вноските за застраховката да се разсрочат и обслужват заедно с тези по кредита, не я легитимира като титуляр на това вземане към кредитополучателя.

Отделно от горното, твърди, че доверителят му не е бил наясно и не му е било разяснено при сключването на застраховка „Защита Живот" /„Банк Комбо Живот"/ и застраховка „Защита Безработица/Хоспитализация" /„Банк Комбо Безработица"/ какви са правата му при сключване на подобен вид застраховки, в кои случаи има право да се възползва от тях, каква е общо дължимата премия по същите, като излага, че в случай, че на същия му беше обяснено какъв е общият размер на дължимата премия по сключените застраховки, а именно, че възлиза в общ размер на 1079.89 лева, което съставлява 24% от отпуснатия кредит, същият не би ги сключил. Като допълнителен аргумент излага, че в периода на кредита Р. Х. е бил съкратен от работа и е попаднал в хипотезата на риска Безработица, но никой от страна на банката не му е обяснил или

предложил да се ползва от тази застраховка.

Освен изложеното счита, че клаузата за заплащане на застраховки е неравноправна по смисъла на чл. 143 ЗЗП, тъй като е уговорена във вреда на потребителя, не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравноправие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя, предвид и размера на вноските по кредита и тази по сключения договор за застраховка. Освен това, предвид свързаността с договора за кредит и договорката да се разсрочи и изплаща заедно с погасителната вноска по заема, се заобикаля разпоредбата на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, налагаща ограничение в размера на ГПР. За нарушена счита и императивната норма на чл. 33, ал. 1 от ЗПК, регламентираща че при забава на потребителя кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забавата. За недопустимо счита под формата на „застраховки“ кредиторът да начислява други, дължими от потребителя суми, различни от лихвата. Позицията се на разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от ЗПК.

В допълнение твърди, че клаузата за дължимост на такси за допълнителни услуги - пакет „Защита Живот“ и пакет „Защита Безработица/Хоспитализация“ по начина, по който са описани в процесния договор за потребителски кредит се явяват нищожни и поради противоречие с добрите нрави.

Твърди, че сключенияте застраховки противоречат на чл. 115, т. 1 от КЗ и чл. 116, ал. 1 от КЗ и вземането за застрахователна премия им противоречи, а уговорката за възникването му е нищожна на основание чл. 26, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД като счита, че исковата претенция за тази сума подлежи на отхвърляне.

Счита уговорената в чл. 7 от договора еднократна такса за оценка на риска в размер на 669.59 лева за неясно и противоречиво/двусмислено формулирана. От една страна кредиторът сочи, че се „финансира“ от него, а от друга страна е предвидено възстановяването ѝ от длъжника, без такава сума да е отпускана или усвоявана от длъжника. От текста не става ясно това такса ли е или е усвоена част от кредита. Простото посочване, че представлява такса за оценка на риска не е посочване на действието, за което се дължи. Твърди, че така уговорената такса противоречи на разпоредбата на чл. 10а, ал. 2 от ЗПК и чл. 16 от ЗПК и на осн. чл. 21, ал. 1 от ЗПК е нищожна. Твърди, че тази клауза е неравноправна и по смисъла на чл. 143 от ЗЗП, тъй като не отговаря на изискването за добросъвестност, а прилагането ѝ води до недобросъвестно увеличаване на дълга с около 15%, без тази сума да е усвоена или ползвана от длъжника. Соци, че като се съобрази размера на отпуснатия кредит, дължимата застрахователна премия в общ размер на 1079.89 лева, еднократната такса за оценка на риска в размер на 669.59 лева и договорната лихва от 27.09% в размер на 1,129.54 лева, общата стойност на разходите по процесния договор за потребителски кредит надвишават значително договорения годишен процент на разходите от 42.24%.

Излага, че в процесния договор за потребителски кредит липсва яснота и относно лихвения процент на ден и годишния лихвен процент, които отново са фиксирани с определени стойности. Не е ясно как посоченият лихвен процент по кредита и годишно оскъпяване по кредита се отнасят към годишния процент на разходите по договора. Твърди, че уговорката относно лихвения процент по кредита е недействителна до степен на нищожност, поради противоречие със закона, на основание чл. 22 от ЗПК във връзка с чл. 11, ал. 1, т. 9 от ЗПК. Отделно твърди, че лихвеният процент в размер на 27.09% е несъразмерно висок спрямо средния лихвен процент от 14.61% при отпускане на потребителски кредити в страната и в случай, че приеме, че се дължи, то същият следва да бъде редуциран до средния такъв.

Оспорва обстоятелството, че Р. Х. дължи обезщетение за забава (лихва за просрочие) в размер на 1,253.07 лева, като сочи, че следва да се съобрази и факта, че по отношение на договорната и мораторната лихва е видно, че същите са формирани върху размер на главница, който включва не само непогасената част от главницата на отпуснатия кредит, но и двете застраховки и такса оценка на риска, поради което счита, че и на това основание претенцията на ищеца и в тази част е неоснователна и следва да се отхвърли.

Оспорва и размера на претендираното юрисконсултско възнаграждение в размер на 450 лева.

В съдебно заседание ищецът с писмена молба поддържа исковата молба. Моли за уважаване на предявените искове.

Ответникът поддържа отговора на исковата молба. Моли за отхвърляне на предявените искове.

С писмена молба вх.№ 15612/28.02.2023 г. ищецът е отправил искане за спиране на незабавното изпълнение на заповед за незабавно изпълнение №4619/01.09.2021 г., издадена по ч.гр.д. №4619/01.09.2021 г. на ВРС, на осн. чл. 420, ал.2 от ГПК.

Съдът, като прецени съобразно чл.12 и чл.235 ГПК поотделно и в съвкупност събранияте по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, и по вътрешно убеждение, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са искове за установяване вземанията на ищеца към ответника с правно основание чл. 422 ГПК, връзка с чл. 414 от ГПК във връзка с чл. 9 от ЗПК, връзка с чл. 79 и сл. ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД. Същите са процесуално допустими, доколкото са предявени от кредитор, в чиято полза е издадена заповед за изпълнение, след подадено възражение от длъжника по чл.414 от ГПК и даване на указание от съда на заявителя да предяви иск, съгласно чл. 415, ал.1, т.1 от ГПК.

Съобразно правилата на чл. 154 ГПК, ищецът следва да докаже наличието на

валидно облигационно правоотношение между стрА.те и изпълнение на задълженията му по него, в т.ч. и нормативни, както и размера на претенциите си.

Ответникът от своя страна следва да докаже онези свои възражения - правоизключващи, правоотлагащи, прекратяващи, правоунищожавачи и правопогасяващи възражения, от които черпи изгодни за себе си правни последици.

В конкретния случай между стрА.те не е спорно, че процесният договор за кредит е сключен между стрА.те при посочените в него параметри. Спорно е дали същият съдържа нищожни клаузи, с оглед направените с отговора на исковата молба възражения за противоречие с добрите нрави и закона.

От представения по делото Договор за потребителски кредит 7000696688 от 13.08.2018 г., сключен между „ТИ БИ АЙ БАНК“ ЕАД и Р. М. Х., е видно, че Банката е предоставила на Кредитополучателя банков кредит в размер на 4500,00 лева, с краен срок за издължаване 15.08.2021 г. (36 месеца, считано от неговото усвояване, съгл. т.2 от Договора, при ГЛП от 27.09% и ГПР от 42,24%. В договора е уговорено, че кредитополучателят следва да заплати и застрахователна премия по сключени застраховки „БАНК КОМБО ЖИВОТ“ в размер на 534,60 лв. и „БАНК КОМБО БЕЗРАБОТИЦА“ в размер на 545,29 лв. Дължи се и еднократно такса оценка на риска в размер на 599,59 лв., за която е посочено, че се финансира от кредитора и се възстановява от потребителя с дължимите месечни вноски, без да е посочено при какви условия, т.е. дали се дължи лихва върху тази такса или не. Изрично е посочено като общ размер на кредита 6249,48 лв. и че общата сума дължима от потребителя е в размер на 9195,78 лв.

В договора е уговорено, че в случаите, когато Потребителят е пожелал да сключи някоя от застраховките или да се присъедини към някоя от застрахователните програми, предлагА. от Кредитора при условията на чл. 19, частта от средствата по кредит, представляваща дължимата за конкретната застраховка се превежда от кредитора директно по банковата сметка на съответния Застраховател, респективно по банковата сметка на съответния Застрахователния посредник, за което Потребителят дава изричното си нареждане и съгласие с подписването на договора.

В чл. 19 от Договора изрично е уговорено, че сключването на застраховка не е задължително и не е условие за сключване на договора за кредит.

В договорът за кредит е посочен само годишният процент на дължимата годишна договорна лихва. В погасителния план е посочен само размерът на погасителните вноски, включващ всички дължими суми по договора. Общият сбор от тях се равнява на 9195,79 лв.

Видно от представената застрахователна полица №81001NLB2011 от 13.08.2018 г. същата е сключена между „УНИКА ЖИВОТ“ АД и „ЗК УНИКА“ АД и Р. М. Х. при уговорена застрахователна сума 4500,00 лв. и застрахователна премия 1079,89 лв. В

преддоговорната информация към застрахователния договор обаче е посочено, че застрахователната сума се определя при сключване на договора за кредит и е в размер на главницата по кредита към датата на първото му усвояване, но не повече от 10000 лв.

Съдът намира, че така, както е формирана главницата по кредита в договора за кредит, и както е навел твърдения в исковата си молба ищецът би следвало общата главница по кредита да включва в себе си не само сумата, която се превежда по сметка на потребителя, но и сумата за застрахователните премии по сключените доброволни застраховки, които банката превежда предварително по сметка на застрахователя и сумата за оценка на риска, която финасира, поради което би следвало застрахователната сума да е в размер на цялата главница по кредита, а именно 6249,48 лв., както се сочи в преддоговорната информация. В полицата обаче е посочено 4500,00 лв. Така за кредитополучателя не става напълно ясно каква е всъщност сумата, която има да връща и при какви условия.

В случая по твърдения на ищеца в общия размер на главницата се включва и такса за оценка на риска. Чл. 16 от ЗПК предвижда императивно задължение за кредитора да оцени кредитоспособността на потребителя преди да предостави кредит на последния. Следователно клаузата в договора за кредит, с която е уговорена такса за оценка на досие де факто прехвърля върху самия длъжник финансовата тежест от изпълнението на задълженията на финансовата институция за предварителна оценка на платежоспособността на кандидатстващите за кредит, вменени □ с нормата на чл. 16 от ЗПК и води само до допълнително увеличаване на размера на задълженията по договора. Т.е. клаузата противоречи на цитираната норма на ЗПК, която цели да осуети безотговорната търговия с кредитни продукти. Освен това чл. 10а, ал.1 от ЗПК, съгласно който кредиторът не може да изисква заплащане на такси и комисиони за действия, свързани с усвояване и управление на кредита. Поради което съдът намира тази уговорка за нищожна, поради противоречие с цитираните законови разпоредби на осн. чл.21, ал.1 от ЗПК.

Съгласно разпоредбата на чл.11, т.10 от ЗПК договорът за потребителски кредит се изготвя на разбираем език и съдържа: годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в Приложение № 1 от ЗПК начин. В настоящия случай в общата дължима сума по кредита е следвало да бъдат включени и дължимите суми за такса ангажимент и застраховка „Защита на плащанята”. Същото е така, защото тези задължения са възникнали във връзка с договора и се дължат именно поради неговото сключване. Същите представляват букви D1 - размерът на съответната поредна (1) погасителна вноска или **плащане на**

разходи, от формулата, посочена в приложение №1 и е следвало да бъдат включени при изчисляване на размера на ГПК. Освен горното в договора не са посочени взетите предвид допускА.я, използваА. при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин.

От изготвената по делото съдебно-счетоводна експертиза, изготвена от вещото лице А. В. К. е видно, че ГПР по кредита няма да надвиши 50%, дори ако застрахователните премии и таксата за оценка на риска се включат в ГПР по кредита. Въпреки това съдът намира, че е следвало да бъде изпълнено условието на чл. 11, т.10 от ЗПК, за посочване на използваА.те конкретни допускА.я, а не бланкетното препращане към Приложение №1 на ЗПК.

Освен горното по делото не е представена и преддоговорна информация, която да е предоставена на потребителя преди сключване на договора за кредит, което представлява нарушение на чл. 8 от ЗПК. Налична е единствено такава по договора за застраховка, която както беше посочено не само, че е некоректна, но води и до объркване на потребителя относно размера на заемната сума по договора за кредит.

От ответника е направено и възражение, че застрахователната полица е съставена в шрифт по-малък от 12, което е нарушение на разпоредбата на чл. 10, ал.1 от ЗПК, съгласно която договорът за потребителски кредит се сключва в писмена форма, на хартиен или друг траен носител, по ясен и разбираем начин, като всички елементи на договора се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт – не по-малък от 12, в два екземпляра – по един за всяка от стрА.те по договора. Видно от представената застрахователна полица, същата е с шрифт Times New Roman 8, поради което не отговаря на цитираната разпоредбата.

Във връзка с отправено преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз по гр.д.№174/2020 г. на Окръжен съд Разград е образувано дело C535/2020, по което е дал становище, че Член 10, параграф 2 и член 22, параграф 1 от Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2008 година относно договорите за потребителски кредити и за отмяна на Директива 87/102/ЕИО на Съвета трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат национална правна уредба, която налага всички елементи на договор за потребителски кредит да бъдат представени с еднакъв по вид, формат и размер шрифт — не по-малък от 12. Или в цитираното решение съдът на Европейския съюз е приел, че има обвързаност между договора за потребителски кредит и договора за застраховка във връзка с него, поради което и договорът за застраховка следва да отговаря на условията на ЗПК.

От всичко гореизложено следва, че са нарушени разпоредбите на чл.11, т.10, чл.10а, ал.1 и чл.10, ал.1 от ЗПК. Съгласно чл. 22 от ЗПК, когато не са спазени изисквА.ята на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9, договорът за потребителски кредит е недействителен. Когато договорът за

потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита – чл.23 от ЗПК.

По делото няма представени доказателства за обявяване на предсрочна изискуемост на кредита до подаване на заявлението в съда – 31.08.2021 г. Доколкото последната падежна дата, съгласно погасителния план, е 15.08.2021 г., то следва, че към подаване на заявлението по чл.410 от ГПК кредитът е бил изцяло с настъпил падеж.

От допусната по делото съдебно-счетоводна експертиза на вещото лице А. В. К., която съдът кредитира като надлежно и компетентно изготвена и в която са съобразени и представените от ответника доказателства за извършени от негова страна плащА.я по процесния кредит, се установява, че по кредита са извършени плащА.я в общ размер на 5695,64 лв. Така, като всички заплатени суми се отнесат към задължението за главница от 5579,89 лв. (4500,00 лв. +1079,89) то следва, че задължението на длъжника по процесния договор за кредит е изцяло погасено към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за незабавно изпълнение.

С оглед на изложеното предявените искиове се явяват изцяло неоснователни и като такива следва да бъдат отхвърлени.

На основа чл.78, ал.3 ГПК, ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника, направените от него разноски в настоящото производство, съобразно на уважената част от иска. По делото са представени доказателства за направени в настоящото производство съдебно-деловодни разноски в размер на **1210,00 лв.**, от които депозит за вещо лице в размер на 240,00 лв. и адвокатско възнаграждение в размер на 970,00 лв. От ищеца е направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което се явява неоснователно, доколкото минималното адвокатско възнаграждение, изчислено с оглед разпоредбата на чл. 7, ал.2, т.2 от Наредба №1 на Висшия адвокатски съвет в редакцията ѝ към постановяване на решението е в размер на 961,73 лв.

По направеното от ответника искане за спиране на незабавното изпълнението на Заповед №4619/01.09.2021 г. за незабавно изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК, издадена по ч.гр.д. №12697/2021 г. по описа на ВРС съдът намира следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 220, ал.2 от ГПК съдът, постановил незабавното изпълнение, може да го спре и без да е необходимо обезпечението по ал.1, когато е направено искане за спиране, подкрепено с писмени доказателства, че: 1. вземането не се дължи; 2. вземането се основава на неравноправна клауза в договор, сключен с потребител; 3. неправилно е изчислен размерът на вземането по договор, сключен с потребител. Съгласно ал. 5 на същия член, когато е образувано исково производство, компетентен да се произнесе по искането за спиране на изпълнението е съдът, пред

който е предявен искът по чл. 422, ал. 1 от ГПК.

С оглед на изложеното съдът намира, че е компетентен да разглежда направеното искане за спиране. Същото е допустимо. С оглед на изложените мотиви в настоящото решение, същото се явява и основателно, като следва да бъде допуснато при условията на чл. 420, ал.2 от ГПК без представяне на гаранция от страна на потребителя.

На осн. чл. 420, ал.3 от ГПК съдът следва да постанови незабавно изпълнение на определението за спиране на незабавното изпълнение.

Воден от гореизложеното Варненският районен съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от „ТИ БИ АЙ БАНК“ ЕАД, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Димитър Хаджикоцев“ 52-54, ЕИК 131134023, представлявано от Александър Чавдаров Димитров И Николай Георгиев Спасов срещу Р. М. Х. ЕГН *****, с адрес: гр. В. иск по реда на чл.422 във вр. с чл.415 от ГПК за установяване дължимостта на вземането, предмет на Заповед №4619/01.09.2021 г. за незабавно изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК, издадена по ч.гр.д. №12697/2021 г. по описа на ВРС за следните суми: главница в общ размер на **4234.64 лв.**, от която **3049.19 лв.** чиста стойност на преведената на кредитополучателя сума, **362.24 лв.** - размер на Застраховката „Живот“, **369.49 лева** - размер на застраховката „Безработица“ и **453.71 лева** - размера на Такса оценка на риска; сумата от **1129.54 лв.**, представляваща договорна (възнаградителна) лихва за периода 15.12.2019 г. до 15.8.2021 г., от която **813.34 лв.** възнаградителна лихва върху преведената на кредитополучателя сума, **96.62 лева** върху Застраховката „Живот“, **98.56 лева** върху застраховката „Безработица“ и **121.02 лв.** лихва върху непогасения остатък от такса оценка на риска и сумата от **1253.07 лв.**, представляваща обезщетение за забава за периода от 15.12.2019 г. до 23.08.2021 г., както следва: **902.29 лв.** обезщетение за забава върху стойността на преведената на кредитополучателя сума, **107.19 лв.** върху Застраховката „Живот“, **109.33 лева** върху Застраховката „Безработица“ и **134.26 лв.** обезщетение за забава върху такса оценка на риска.

ОСЪЖДА ответника „ТИ БИ АЙ БАНК“ ЕАД, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Димитър Хаджикоцев“ 52-54, ЕИК 131134023, представлявано от Александър Чавдаров Димитров И Николай Георгиев Спасов **ДА ЗАПЛАТИ** на Р. М. Х. ЕГН *****, с адрес: гр. В. **сумата от 1210,00 (хиляда двеста и десет) лв.**, представляваща направени разноски в настоящото производство, на осн. чл. 78, ал. 3 от ГПК.

СПИРА незабавното изпълнение на Заповед №4619/01.09.2021 г. за незабавно

изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК, издадена по ч.гр.д. №12697/2021 г. по описа на ВРС, на осн. чл. 420, ал.2 от ГПК.

ПОСТАНОВЯВА незабавно изпълнение на определението за спиране на незабавното изпълнение на Заповед №4619/01.09.2021 г. за незабавно изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК, издадена по ч.гр.д. №12697/2021 г. по описа на ВРС.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на стрА.те.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО за спиране на незабавното изпълнение подлежи на обжалване на с частна жалба в едноседмичен срок от получаването от Варненски окръжен съд.

ПРЕПИС от решението да се връчи на стрА.те.

Съдия при Районен съд – Варна: _____